

samme Vaaben. Jeg synes, at man i alt Fald burde aabne Mulighed for den af mig antydede Bytning. Der kan ganske sikkert være f. Eks. Haandværkere, som have eller kunne have Arbejde Sommeren igennem og derfor meget nødig ville ind til Foraaret, og som kunne faa andre til at bytte med sig, saa at de kunne blive indkaldte til Efteraaret samme Aar til samme Vaaben og til samme Tjeneste. Jeg tror ikke, man skal være alt for rigoristisk og modsætte sig noget saadant. — Der er ogsaa ved Bytningsbestemmelserne forhindret en anden Ting. En Mand, der til Eksenpel kunde være udskreven som ubetinget tjenstdygtig, men, fordi der er en saa stor Masse ubetinget tjenstdygtige, ikke bliver indkaldt og derfor overføres til Arbejdstropperne, har ikke, som hvis han oprindeligt var udskreven til Arbejdstropperne, Ret til at bytte. Det er naturligvis en Ulempe, thi der kan være værnepligtige, som, naar de en Gang ere udskrevne, ogsaa gerne ville forrette Tjeneste ved det Vaaben, til hvilket de ere udskrevne. Man burde muliggøre det for saadanne værnepligtige at bytte med en af samme Vaabenart, den anden, som gik i hans Sted, kunde saa eventuelt gaa over til Arbejdstropperne. Jeg tror derfor, at man sikkert kunde affatte Paragraffen saaledes, at den blev noget rummeligere ved, at man udelod Ordet „enten” ved Begyndelsen af andet Stykke og udelod hele det tredie Stykke, saaledes at der kom til at staa, at der kunde indbyrdes byttes Lodtrækningsnummer, for saa vidt dette ikke medførte Fritagelse for Indkaldelse til Tjenesten o. s. v. Hvis man nøjedes med det, tror jeg, man havde tilstrækkelig Sikkerhed. Jeg tror ikke, man derved vilde komme til at gaa Hærens eller Søværnets Interesser for nær; jeg beder dog om, at dette Forhold maa blive undersøgt, forinden Bestemmelse træffes; det vil der ogsaa blive Lejlighed til for det Udvalg, som faar med dette Lovforslag at gøre.

Der blev sagt, at der mulig i Overgangsbestemmelsen — den Overgangsbestemmelse, som fastsætter, at man Øst for Store Bælt kan indkalde Mandskab, selv om det er ude over det 16de Værnepligtsaar, for derved at bringe Afdelingen op til Krigsstyrken — skulde skjule sig nogen Udgift. Jeg tror ikke, det er Tilfældet. Jeg tror, denne Bestemmelse kun gælder Forhold, hvor der er Tale om, at Hæren skal mobiliseres, og hvor Afdelingerne skulle op paa fuld Krigsstyrke, og saa kommer det Spørgsmaal jo ikke i Betragtning. Jeg er ogsaa glad over, at man

fra alle Sider her i Tinget har set saadan paa dette Forslag, at der synes at være god Udsigt til i det store og hele at faa det gennemført.

Jeg vil bede om, at man vil tage Hensyn til de Udtalelser, jeg her har tilladt mig at fremsætte, og i øvrigt henstille til det høje Ting, at dette Lovforslag behandles med al mulig Velvillie.

Mølgaard-Nielsen: Det ærede Medlem fra Møen (Jessen) ankede over den Forandring af de gældende Regler, som foreslaas i § 16. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i at beklage denne Forandring. Det var den højtærede Landbrugsminister, der som Medlem af dette Ting i 1895 foranledigede, at vi kom bort fra, at man skulde være forpligtet til at gaa paa Session to Aar efter den egentlige Udskrivningstid. Hele Tinget var enigt i den Betragtning, idet Forslaget blev vedtaget enstemmigt. Den højtærede Landbrugsminister fremhævede den Gang, hvilke Ubehageligheder det vilde medføre for den unge Mand, at han det ene Aar efter det andet ikke kunde tage fast Plads, fordi han ikke kunde vide, om han blev udskreven til Soldat eller ikke, og det er der ogsaa henvist til i Dag. Jeg ser nok i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man har haft Betænkeligheder ved at blive staaende ved de gamle Regler, fordi man sætter Værnepligtsalderen to Aar ned, men naar den almindelige Værnepligtsalder skal være 20 Aar, maa man ogsaa regne med, at en Mand er fuldt udviklet til den Tid. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister og det kommende Udvalg at lade det blive ved det bestaaende paa dette Omraade. Det vil være en stor Velgerning mod mange unge Mennesker.

I Tilknytning hertil vil jeg nævne, at det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) Aaret efter omtalte det Forhold, som nu omhandles i § 17, at naar en ung indkaldt Mand den første Sommer bliver syg og hjemsendes som ubrugbar, skal han fremstille sig ikke for den næste Session, men for den anden Session derefter, og det fik ligeledes Medhold i dette Ting, at det var unødvendigt at opholde den unge Mand i saa lang Tid; det burde være Aaret efter, at han var hjemsendt, at han skulde have Ret til at møde paa Session og der blive endeligt behandlet, enten kasseret eller udskreven. Nu er man altsaa i § 17 gaet tilbage til de gamle Regler. Det beklager jeg, og jeg vil meget henstille til den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg